

ZA STĚNAMI V TOM DOMĚ II.

Když si při holení nepíská,

přepadá ho, jak zaseje, co jeho zvůle zkosila:
natrávil parfém panen, slinným jedem hebkost třísel
napustil, aby obnažena agresivním povětrím ztuhla
v rozcapenost hlubší než Vltavy slepá ramena pod
příkrovem mračným,

jichž se jako malý tolik bál a v nichž se později stal
samozvaným rybářem své mužnosti, doufaje, že ze
spár spodních vod anděla holýma rukama vyrve
a boží světlo vyždímané z křídel nakape si na
obličej a zařve jak z pouště bloud vymrštěný oáze
na dosah:

Ted'! Ted' v sobě uklidím, ze všech údů ztopořených
vyvalí se tuna hnusu a z těla tvého, s kterým spím,
posnídám než dětskou pusou –

Leč v protějším rohu ložnice kyne odvrácená strana
rána: kohoutí nárek dívek, poryvy natržených
halenek tepající vzduch, zvuková stěna, na jejíchž
drátech kubisticky rozhozený vykrvácí uchem

každý muž, který si při holení nepíská.